

uroilig, vil jeg ogsaa have Lov til at slaa til ham. Men noget andet er det, at det kan godt være, at vi, der repræsenterede Troen og Tilliden til Ministeriet, vare en lille Kende for tilbageholdne, at vi fyldte noget for lidt i Salen. Men det var lige saa sikkert, at vi vare til Stede og viste os, naar det kneb. Jeg synes, at dette Forhold allerede er rettet noget. Jeg synes f. Eks., at det ærede Medlem derovre fra Sæby (Vilhelm Lassen) virkelig har fyldt ret godt op, naar han har tolket den Tillid, vi have til dette Ministerium. Jeg synes, vi kunne være ret tilfredse med Stillingen, som den har været under denne Finanslovbehandling.

Men naar jeg har sagt dette, er det klart, at ogsaa jeg har min Høne at plukke med Ministrene, og nu vender jeg tilbage igen til den højtærede Trafikminister. Han lovede mig en Gang noget, nemlig, at der skulde blive lukket op paa Jernbanevejene for de gaaende, naar vi fik gjort en Opfindelse. Nu har jeg hørt i disse Dage, at Opfindelser kan man sagtens gøre, og man ønsker, at Ministeren skulde gøre den. Jeg henstiller da til ham, om han vil se at faa gjort denne Opfindelse. Opfindelsen skulde bestaa deri, at Jernbanelokomotiverne kunde gaa til Side for de gaaende. Naar det skete, skulde de gaaende faa Lov til at passere Jernbanevejene. Men da jeg ved, at Trafikministeren har nogen Uvillie overfor denne Gøren-Opfindelser, og jeg selv er en Klodrian til at gøre Opfindelser, synes det mig, at det Tidspunkt ligger lidt langt ude. Jeg skal derfor indstændig henstille til ham, om vi alligevel ikke skulde benytte de grusede Veje og lade os skikkelige Mennesker derude paa Landet gaa paa dem. Jeg tror saa godt, at det ikke kan gaa an at lade alle Mennesker gaa paa disse Veje, selv om vi lave fornuftige Regler, som der kan gaas efter. Jeg tror f. Eks. ikke, det vilde være rigtigt over en lav Sko at lade Mænd fra København gaa der, men derimod forsikrer jeg den højtærede Minister, at dersom han vilde prøve paa at lade Mændene fra Sorø Amts 5te Valgkreds gaa der, skulde han se, at der skete ingen Skade derved. Jeg tror, der er een Grund — en ny Grund, føjede Ministeren til — til at gøre det, og det er den Lov, vi have faaet om Automobile. Disse fare jo nu omkring paa Landevejene, og de have den Egenskab at kunne køre af Vejen for Folk, men samtidig med at de have denne Egenskab, have de ogsaa den at kunne blive styrede galt. Man hører, at de en Gang

imellem rende paa en Pil, og naar de gøre det, er det heller ikke saa aldeles rart og sikkert at færdes paa Vejene, som det tidligere har været, Sikkerheden har lidt et Skaar. Men naar Sikkerheden har lidt et Skaar, synes jeg, at der kunde være nogen Grund til at lukke op paa den anden Vej og lade Folk passere der. Jeg forsikrer den ærede Minister, at Folk vilde ikke komme der i store Skarer, for der er saamænd ikke saa rart at gaa der. Kun de ville gaa der, som gaa der alligevel, havde jeg nær sagt. Nej, om Forladelse, de, som ville gaa der, ere dem, der bo saadan, at det i Virkeligheden er en stor Behagelighed for dem at kunne gaa der. Det er faa Personer, det drejer sig om. Samtidig med, at de fik Lov at gaa der, kom der maaske ogsaa en Smule Skaar i den falske Autoritetsfølelse, som vore Jernbanefolk sidde inde med. De ere for Resten ikke værre end andre, vi have alle sammen en lille Rem af Huden i saa Henseende. (*Alfred Christensen*: Ikke jeg!). Nej, det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds er sikkert fri derfor, i alt Fald saa fri derfor, at han ikke selv kan mærke, at han har det, men ellers er det Tilfældet med de fleste af os. Denne Autoritetsfølelse har nylig givet sig Udslag, idet vi have læst i Aviserne, at en Konduktør blev meget fornærmet over, at en Mand lukkede en Dør op. Jeg skal ikke æske noget Svar af den ærede Minister, jeg vil være glad, dersom jeg en Gang ser, at han forsøger, om det er muligt at benytte vore Jernveje ogsaa paa denne Maade. Jeg vil vente med Taalmod, til det sker, men jeg vil ogsaa udfolde den Virksomhed, jeg formaar, for at det skal komme til at ske.

Jeg vender mig saa til den ærede Landbrugsminister. Det er nemlig galt med Fiskene dernede i min Valgkreds, de blive forgivne. (*Sabroe*: Det er lige saa med Vælgerne!) Ja, det kan godt være, at nogle af dem blive forgivne, der bliver i hvert Tilfælde gjort Forsøg derpaa, men jeg tror nu ikke, det nytter noget. Altsaa Fiskene blive forgivne af Papirfabrikken nede ved Næstved, Fabrikken slipper Vand ud, som bliver benyttet ved Papirfabrikationen, og derved, at dette Vand slippes ud, blive Yngelen og Fiskene i Susaaen forgivne. Fiskerne dernede paastaa, at den Skade, som derved forvoldes, kan regnes i Millioner. Det er mig selv umuligt at have noget Skøn over dette, men jeg tror Fiskerne, jeg tror fuldt og fast, at det er rigtigt. Og jeg synes ikke, at vi